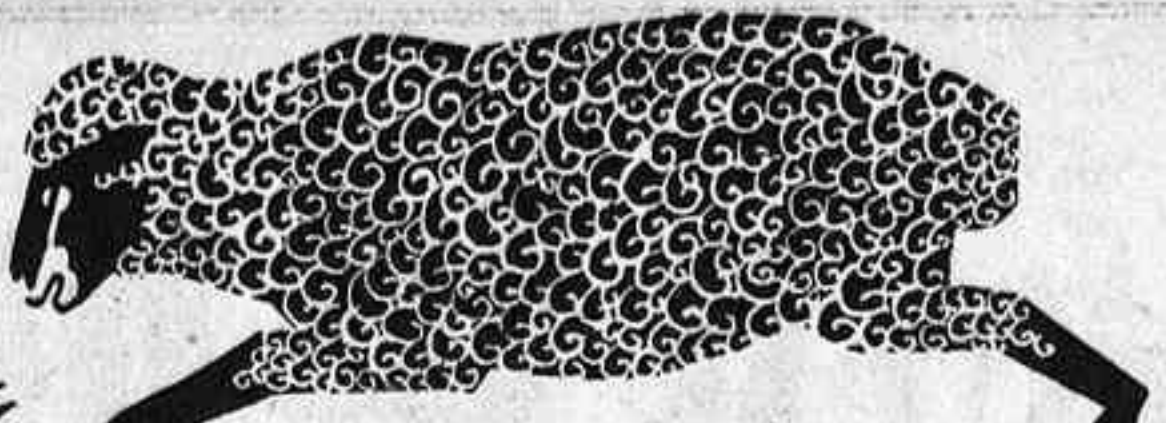

EL BE NEGRE

SETMANARI SATÍRIC.

Any I - Núm. 2

Barcelona, 30 de juny de 1931

Preu: 15 cèntims

El veritable resultat de les eleccions

Els diaris de Barcelona, sempre tan mal informats, encara no han publicat el veritable resultat de les eleccions. Tal com era de preveure, ha hagut d'esser EL BE NEGRE el que omplís aquesta llacuna informativa i el que posés les coses al seu lloc.

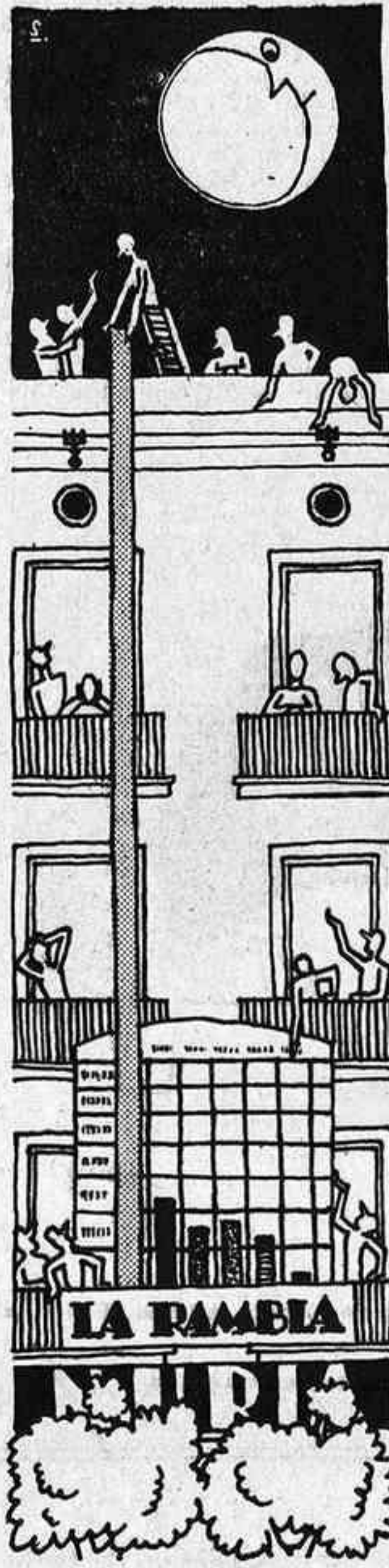
Heus ací, doncs, els resultats autèntics de les eleccions:

- Esquerra, 100.000.000.000.
- Extrema Esquerra (Federals), 12.000.
- Extremíssima Esquerra (Bloc Obrer Camperol), 4.
- Extremíssima Esquerríssima (Comunistes Espanyols), 2
- Radicals llerrouxistes, 8.000.
- Radicals no llerrouxistes, 8.000.
- Llerrouxistes no radicals, 8.000
- Lliga llerrouxista, 43.000.

Lliga no llerrouxista, 24.000. Republicanets moderadets (A. C. R.), 7 1/2.

La quantitat de vots de l'Esquerra és aproximada amb un error, però, que no pot passar gaire d'un bilió de vots. La manca de zeros a les nostres caixes ens ha obligat a ésser inexactes, bé que esperem que el clar judici del lector sabrà esmenar aquella inexactitud.

Notícies d'última hora ens confirmen que, de resultes d'una reunió bastant accidentada, si es té en compte els pocs assistents que hi havia, reduïts als senyors Rovira, Virgili, Bo-fill, Mates i el secretari, don Joan Draper, el partit (A. C. R.) ha resolt, en vista del poc èxit que li ha fet companyia, de canviar les seves inicials per (A. C. S.)—(Al Cel Sia).

La faixa de l'Esquerra en el terme electoral de «La Rambla»

Tres minuts amb el Senyor Pol

- El senyor Pol?
- De veres el vol veure?
- Imprescindiblement.
- Per vos fareu, jove. Firmeu abans aquest paper deslliurant-nos de tota responsabilitat pel que us pugui passar.

En l'habitació del pis de la plaça de la Cucurulla on em fan entrar els senyors Duran i Ventosa i Vallès i Pujals, aquest darrer amb la calba descoberta, subjecten l'estadístic Pol, el qual se'ls escapa de tant en tant, i bota d'una taula a l'altra llançant udols xifrats. Ens vol saltar al coll i esgaripa:

—Fracàs, fracàs. Una ciutat de 1.500.000 d'habitants i encara no 150.000 vots. Tregui el tant per cent i vegi com ha quedat l'Esquerra.

- No en sé: no sóc usurer.
- Vegi la Lliga: mil socis entre ella i entitats adherides i el seu òrgan, La Veü, que no tira ni de molt com El Be Negre, i en canvi, 25.000 vots.
- Permeti, 40.000 el senyor Abadal.
- No em parli d'aquest llerrouxista!
- Nous bots i nous udols.
- I la votació pels llocs de minoria, com la pronostica?

En Gassol.—Ja ho veieu, Avi. Ara ja no ens falta més que implantar la felicitat per decret.

Esgarrapa xifres en un bloc i crida:

- Victòria moral, encara que perdem numèricament...
- L'elocució se li torna més treballosa i inintelligible:
- 30.000... Els felibres per lo Matheu... Giffjrrr... milions de Chade... xxxxtxtx... coaccions i pallisses... 72.000... urnes amb escotilló... 100.157... pau del país... indústria... signe monetari... dos milions... Lliga triomfant en les consciències... Piffrrrvvssss...

En Pol cau escumejant en braços d'en Vallès i Pujals, mentre en Duran i Ventosa el venta amb un exemplar d'El Be Negre que s'ha tret de la butxaca i li eixuga la bromera amb unes proves d'un editorial molt sospesat.

Males armes electorals

EL BE NEGRE, abnegat per les causes de veritat i de justícia, es veu obligat a sortir al pas d'una falsedat que, amb mireres electorals, ha estat emprada aquests dies. Anem al fet.

Hom sap que en els cartells de propaganda electoral, el nom del candidat va seguit del de la professió que es suposa que exerceix. Doncs bé, en una determinada candidatura, el candidat Joaquim Pi i Arsuaga figurava com a fill de Francesc Pi i Margall. EL BE NEGRE, sempre tan ben documentat, pot llançar al públic que l'esmentat candidat no és el fill del venerable Pi i Margall, sinó el seu venerabilíssim pare, com molts ciutadans hauran tingut ocasió de comprovar a simple vista.

Notícies falses

Els regidors Casanovas, Aragay i Lluhi i Vallescà han visitat el Rector dels Jesuïtes i li han fet oferiment d'un esplèndid *Minimax*.

Mossèn Camprubí s'ha comprat un gos.

Don Alexandre Lerroux ha regalat una cartera de pell de cocodríl al conegut periodista senyor «Gaziell».

La Lliga està disposada a rebre durant i després del període electoral.

El conegut novel·lista i dramaturg Joan Puig i Ferrater vindrà, com de costum, del Camp de Tarragona amb el poeta Ventura Gassol.

En els últims terratrèmols s'han trobat les costelles del general Despujol en un estat excel·lent.

El general Martínez Anido es passa totes les nits a l'Excel·sior disfressat de Carlota.

ELECTOR!

¿Ja has pensat a anar a cobrar el vot?

Les eleccions a Navarra

Pamplona, 28. — La jornada electoral pertot Navarra ha constituït una gran festivitat cristiano-jaumista. Les esglésies estaven plenes de devots, els quals armats de garrots i pistoles, reserven set ave-maries i sortien a repartir llenya, acabada la qual tornaven a fer l'estació al Santíssim Sagrament, o bé a posar la corona de les Dotze Estrelles; i tornem-hi, que no ha estat res.

Els vots, que començaren comprant-se a set indulgències parcials cadascun, a última hora havien assolit vuit i deu indulgències plenàries i un duret.

Entre els elements confessionals té bon acolliment la idea de cremar els centres esquerristes i demanar l'expulsió de tots els ciutadans que no duguin escapulari.

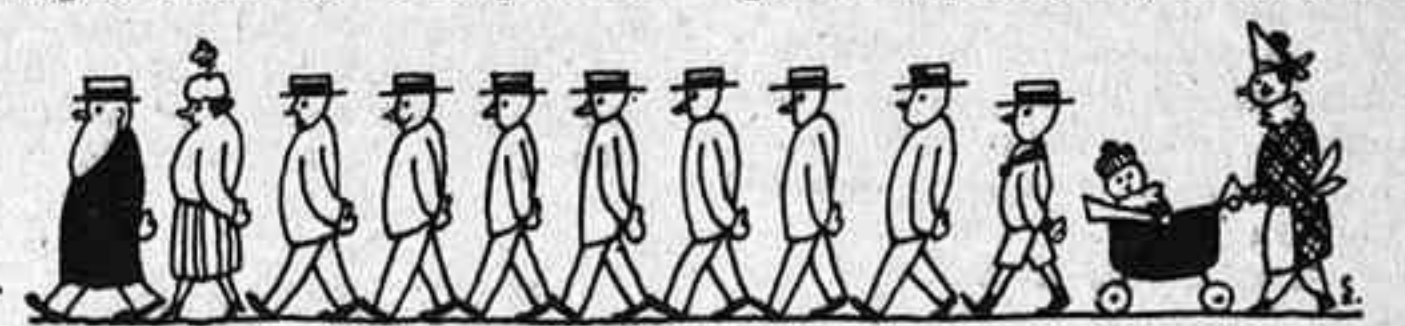
El "goal average" electoral

"El Be Negre" presenta candidatura per les minories

En vista de què la llei electoral vigent s'ha empecat aquest truc del ballottage, que és una mena de «goal average» destinat a fer passar per l'adreçador a les negres panteres de la reacció, i en vista de què diumenge vinent s'han de tornar a fer eleccions per elegir els diputats de minories, EL BE NEGRE, conscient de la transcendència del moment, no s'ha volgut evadir de la responsabi-

molt ben vist en la resta d'Espanya, sobretot en aquests moments de germanor que estem vivint.

Serveixin aquestes ratlles d'avís als possibles, però improbables, Xiraus Palau que residissin a l'estranger o encara més lluny i que no tinguin càrrec públic, que facin el favor de presentar-se a la redacció d'EL BE NEGRE o a les oficines d'Esquerra Republicana, on se'ls fa-

La família Xirau Palau es dirigeix al Parlament

Conflicte en porta?

S'ha calculat que el president de mesa que vulgui llegir tots catorze noms de totes les papeletes sortints de l'urna necessita cent set (107) hores. En vista d'això i de com van quedar d'estomacats i mal menjats els que diumenge passat van acomplir el deure cívic de formar a les meses, preparen la vaga general per diumenge vinent, dia en què s'han de celebrar les eleccions complementàries de les minories.

Es demanen esquirois, els quals, per primera vegada sota el règim republicà, seran protegits per la força pública.

La normalitat de les eleccions

Els alcaldes dels pobles han enviat telegrams al governador donant-li compte de la diada electoral a les respectives localitats. Tots els comunicats reflecteixen la pau i la tranquil·litat amb què s'ha produït la lliure emissió del sufragi. Per demostrar-ho, reproduïm a continuació un d'aquests telegrams:

D'Alcalde de... a Governador. Eleccions celebrades normalment. Adversaris indignes que s'han atrevit venir a votar han estat degudament pataquejats i allunyats per guàrdia cívica. Victòria esclatant. A un quart de nou ja havia votat tot el cens.

DON ALEJANDRO...

...al davant de les seves forces, organitza la marxa sobre Madrid

litat històrica d'aquests instants, i presenta una candidatura per tot Catalunya. És la següent:

- Pau Xirau. (1)
- Elvira Palau de Xirau.
- Josep Xirau Palau.
- Joaquim Xirau Palau.
- Antoni Xirau Palau.
- Esteve Xirau Palau.
- César Xirau Palau.
- Joan Xirau Palau.

Com els lectors hauran notat, la candidatura que presentem a la consideració del poble, malgrat la precipitació amb què ha hagut d'ésser conjunquida, és una candidatura d'empena. Si bé seria exagerat de dir que la varietat de noms sigui el seu fort, en canvi esperem confats que l'aire familiar i fraternal que presenta serà

rà immediatament diputats, regidors o el que vulguin.

Es en aquest sentit que els senyors Antoni, Josep i Joaquim Xirau Palau han escrit al seu germà Joan, que actua de farmacèutic a Figueres i que encara no és res més que farmacèutic, dient-li que faci el favor de no badar més i que baixi de seguida.

Arreglades així les coses, no hi hauria necessitat de celebrar les Constitucions a Madrid ni a l'Escorial, sinó que es podrien reunir al Palau dels Xirau, a Cadaqués, o sigui la casa pairal de la futura majoria parlamentària.

(1).—El senyor Pau Xirau presenta les seves exouses per no dir-se Palau de segon cognom. Què hi farem! Una excepció confirma la regla.

LA BORSA LAVIDA

COTITZACIONS

Mesianiques . . .	12.456
Cucurulles reunides . . .	30,30
Radicaling	6,9
Catalanes Republicanes	0,00001
Colorants Casanelles	90,3
Companyies Jesús (series A)	0,0039
Id. id. (serie B, Basco-Navarra)	200,10
Ventoses	3,333
Piarsuagues transversals	3,1415
Conserves Lerroux	0,5

La notícia de la vaga dels obrers de la fàbrica de conserves Lerroux (abans de material per incendis) ha fet baixar notablement el valor d'aquell paper.

Es desmenteix que Cucurulles Reunides tingui el control de la C. A. R. C. A., bé que en poseix un paquet considerable d'accions. Però per ara li han aixecat el paquet.

La darrera escissió d'Acció Catalana: en Rovira s'ha separat d'en Virgili

L'èxit d'EL BE NEGRE

No direm que ha sorprès la mateixa empresa, perquè ja hi comptàvem. Però, de totes maneres, és d'allò que se'n diu indescriptible. Pel camí que anem aviat tirarem més que el polvorí de Montjuïc.

Com a curiositats que poden interessar el lector, vagin els detalls aquests:

Un possessor de «Municipals» se'ls va vendre, tot i el canvi ruïnós, per tal de poder comprar diversos exemplars d'EL BE NEGRE. Deia que el paper d'EL BE és millor que el del Municipi.

Dos perseverants, després de la seva lectura, s'han convertit i han anat a inscriure's al partit de l'«Extrema Izquierda Democràtica Federal».

El Dr. Rofes en recomana la lectura als malalts, i diu que va millor EL BE que els vegetals per guarir els fluxos de cervell i de nervis.

Franco - Reixac

La nostra enquesta sobre el divorci i la pena de mort

En Pich i Pon

—El divorci, em diu? ¿El divorci? És ben poca cosa; jo no m'aturó aquí: jo establiria l'homosexualisme.

—¿L'homosexualisme, senyor Pich?

—Sí; allò que els homes i les dones puguin estimar-se i deixar-se quan els vingui bé. ¿No ho entén? *L'amor llibre*.

—I de la pena de mort, ¿què me'n diu?

—Mal m'està el dir-ho, però la suprimiria: quan llegeix, o millor, en Marius em llegeix, que han de matar un pobric que total na tet un crim, se m'erissen, de llàstima, aquells pèls que totom sap que tinc al cor.

—¿Però, vol dir, senyor Pich, que un president de la Cambra Urana pot tenir unes idees tan avançades?

—Don les que ara es porten; si la política canvia, jo sempre sempre adelante, que vol dir, jo, ai «tanta».

Màrius Aguilar

Quan l'abordem pregunta, abans de tot, si som o mai hem estat criats; i en objectar-li nosaltres que la pregunta no és gens democràtica, ens fa:

—Es que jo sóc «hidalgo», aquí on em veu.

I es treu de la butxaca una cartolina, on hi ha pintat aquest blasó: una àguia rampant, completament rampant, damunt un camp d'or.

—Les meves armes.

Per no ésser menys, li exhibim les d'EL BE NEGRE: un moltó negre en camp, naturalment, verd.

Llavors, tranquil·litzat, es digna respondre'ns a l'enquesta:

—Jo opino allò que el senyor Pich mani.

Elena Jordi

—El divorci, ai, ai, quina cosa!... Trobo que el tema és patipete.

—Senyora, es tracta d'una qüestió molt seriosa, que ha estat objecte de profunds estudis de tractadistes eminentes.

Elena Jordi ens pica l'ullet i amb el dit índex ens apunta el melic:

—«Curridu!»

—¿I de la pena de mort, senyora Jordi?

—Ai, pobrets! trobo que és massa: jo, als criminals m'accontentaria obligant-los a veure cada dia treballar en Santpere: seria prou càstig.

Canonge Tejedor

—¿Qué necesidad hay del divorcio? Aun los más concupiscentes deberían combatirlo. Hay cada casada que... ¡bueno! Y no digamos los católicos, sobre todo los que, como yo, vestimos de una manera castiza las faldas talares.

—En cuanto a la pena de muerte, soy del criterio que debería limitarse a los clérigos cogidos en delito flagrante de deshonestidad: por indecentes i... por tontos.

Maluquer i Viladot

—Com vol que li digui? Em parla de coses llunyanes; això el jovent, com ara vostès: crec que en Lerroux hi ve bé, amb el divorci; però és un xicot sense experiència. Ja s'ho trobarà—més ben dit, no s'ho trobarà—quan sigui més gran...
...La pena de mort, en temps de la meua infantesa, quan era voltada d'un gran esclat, en mig d'un nombrós públic, amb processons i soldats i timbals, no deixava de tenir una certa grandesa i feia bonic. Ara, tal com es fa avui dia, d'amagat i sense pompa, és molt trist i val més que la supprimeixin.

Dama de bons sentiments convertiria al catolicisme a pobre descregut.

Inútil presentar-se sense mals antecedents.

amb el cor a la mà.

ELS HOMES INFLUENTS

En Josep Pla, que no s'havia mogut de Madrid des de la proclamació de la República, ha arribat a Barcelona. S'ha engraiat, s'ha mudat, i, pel que sembla, té els fils de la política als dits.

—Sí; confiava a uns coneuts—. Ara mirarem que en Lerroux accepti la cartera d'Hivenda; i aleshores ficarem al ministeri el meu grup de banquers...

AVIS ALS SUBSCRIPTORES

Una altra frase d'en Josep Pla:

—Com hi ha Déu, el dia que nosaltres ens posem a fer de republicans, ja passarem fins!

LES CAUSES I ELS EFECTES

Hem notat, amb agradable sorpresa, que el germà Ventura Gassol s'ha pentinat la frondosa cabellera amb una notable quantitat de gomina argentina i així ha aconseguit domar una mica els cabells.

Si aquesta innovació perruquistica és conseqüència de la nostra nota de la setmana passada, EL BE NEGRE té dret a merèixer bé de la Pàtria.

Coratge, Gassol! Ara, uns quants copets d'estirores, i l'Estatut passarà com una seda...

JUSTA REPARACIÓ

L'altre dia, en una reunió de societat, una senyora parlava dels seus primers passos en aquesta vida.

—En temps de la meua infantesa—va dir.

Això, com hem explicat, va dir-ho una senyora. De totes maneres, creiem inútil recomanar als nostres lectors, que d'aquí endavant, atribueixin aquesta frase al senyor Pich i Pon, que és al que, de dret, li pertoca.

QSSS... QSSS... QSSS...

EL DIC remeha la cua entre els obrers i els vol convèncer que, per anar bé, s'han de fer catòlics i de la Lliga.

...Per anar bé els de la Lliga.

ALTS I BAIKOS DE LA FORTUNA

Pobre Companys, ha anat a menys.

No ho diem perquè hagi passat de governador civil a cap de la majoria consistorial, sinó perquè l'han fet director de *La Calle*, setmanari piquiponià.

UN ORADOR DESENCADE-NAT

En els mítings se'n senten de tites. Un orador de l'Esquerra ha dit, en plena follia oratòria:

«Cal extirpar les multituds anònimes!»

El mal és que el personatge del partit que ho va sentir i ens ho ha transmès, no ens vol dir de cap manera el nom del culpable.

Mentre no hagi estat ell mateix!

MALA INTEL·LIGENCIA

El doctor Bellido, sufocat per la calor i decidit a prendre banys de mar, anà a proveir-se de la indumentària ad hoc en una casa de gènere de punt igualment ad hoc.

El doctor Bellido, que té un lleu defecte de pronúncia, empenygué una dependenta:

—Vol fer el favor d'ensenyar-me un ma... mallot?

—I ara, indecent, sàtir, fugi del meu davant, si no vol que el faci agafar.

N. de la R. — Aquesta anècdota no és del doctor Bellido, però ens convenia un tartamut il·lustre per ennobrir-la amb la seva paternitat.

L'EMINENT GAY DE MONTSELLA

En Gay de Montellà, ex-regidor de la Dictadura, és un home d'una intel·ligència privilegiada i d'un tacte exquisit. Mentre va ésser regidor, es feia

acompanyar per un urbà que li deia Don Montellà i li sostenia els faldons del jaquet.

El senyor Gay de Montellà, que dona reunions aristocràtiques i lloga criats amb llureia, té un pànic al comunisme que l'obliga a parlar-ne a tots els seus amics.

—Veura, siguem francs — diu el de Montellà—els que tenim diners...

El senyor Gay discuteix sempre el comunisme partint sempre de la sinceritat.

—Veura, siguem francs, els que tenim diners...

En una penya, però, el senyor Gay va trobar un dia, un company de Consistori, que va superar-lo en sinceritat.

—Sí senyor, els que tenim diners i abans no en teníem...

El senyor Gay aquell dia va fer el propòsit de no alternar mai més amb gent ordinària.

OBSEQUI

Els perseverants de la parròquia de la Concepció han regalat al senyor Thio i Rodés un

—La teva mare i jo anem a divorciar-nos. Ara tu, fill meu, digues amb qui dels dos prefereixes quedar-te.

—Veiam... presenteu-me els vostres programes i em decidiré.

orelles esgarriades

Ja tornem a fer Lerrouxisme?

«No podemos alimentarnos con fetos primerizos de novicias, ni escorbos de convento.»
Això és de l'editorial d'*El Progreso* de dimecres passat.

Caram, radical Carballo, quins menuts de menuts que proposes!

Qui amenitza qui?

El *Dià Gráfico* de dijous, en una correspondència de Calella: «En el local de la Sala Mozart tendrà efecte un mitin de preparació electoral amenitzat per la Lliga Regionalista.»

A Calella són uns humoristes, es veu, perquè en altres indrets els mítings de la Lliga són amenitzats per elements que no són de la Lliga.

Cara i creu

El mateix dia que *El Diluvio* publicava aquest anunci:

«Casamientos Sr. Badia. Asuntos serios de todas clases. Calle de San Pablo, 56, pral. 1.ª»

La Vanguardia publicava aquest altre:

«Detective Sr. Badia. Asuntos de todas clases. San Pablo, 56, pral. 1.ª»

Es a dir, que el senyor Badia primer fa casoris, i després, si el cas es presta, els desfà, ja que, com tothom sap, els detectius es dediquen amb molta assiduitat a seguir cònjuges que s'esgarrien.

La joventut que puja

L'Utrillo jr. és un anyellet morenet, cosa que està a punt

collar per al Dic: és de cuir vermell i duu, penjant, una medalla de la Moreneta.

PROPAGANDA MODERNA

El catòlic, després que ha sentit pudor de socarrim, s'ha lliurat a una propaganda dels seus ideals verament americana. Les fulles més sorprenents han corregut aquests dies, adreçades al poble, en vers i en prosa.

La que tenim al davant no desmereix: és titula «Les dones en la lluita electoral». Podem retallar-ne fragments com el següent:

«Les dones catòliques, han de persuadir als homes que no tenen vot, que s'han d'esforçar a obtenir-ne molts, treballant d'alguna de les mil maneres necessàries per a la bona marxa de les eleccions.»

«Les dones catòliques, han de saber que els treballs de la campanya electoral exigeixen gran quantitat de diner; per tant, han de contribuir-hi segons les seves possibilitats per

salvar la Religió i l'ordre social.»

La seducció a servei dels principis. I, naturalment, un pic a la butxaca.

UN EXIT D'EL BE NEGRE

Dimarts va sortir el primer número d'EL BE NEGRE en el qual, com saben els nostres lectors, reproduïm la làpida commemorativa de la inauguració de la nova casa del Círcol Ecuestre, làpida que regalimava—dissimulada l'expressió— fervor monàrquic.

Doncs bé. Dijous va presentar-se al govern civil el Marqués de Julià, president de l'Ecuestre. Portava, ostensiblement, un número d'EL BE NEGRE a sota el braç, i va parlar amb el governador senyor Española.

No coneixem els detalls de la conversa. El que sabem, i això és el que interessa, és que la placa en qüestió ja ha desaparegut del Círcol Ecuestre.

Amb un altre èxit com aquest, EL BE NEGRE podrà tractar-se de tu amb *La Vanguardia*. I si tant ens apuren, publicarem esqueles i tot.

EL BE, INDISCRETÍSSIM

Divendres passat, Gaziel va publicar un article a *La Vanguardia* en el qual es planyia que les dretes no anessin unides davant les eleccions i recomanava que la gent d'ordre es deixés de romansos i votés la candidatura d'en Lerroux.

Aquest article es titulava: *Yo votaré a Lerroux*, però sembla que el senyor Godó es va esverar.

—Miri, vostè voti a qui vulgui, però no em comprometi—va dir a en Gaziel.

I aquest, sempre obediència («Servitud»). J. Puig i Ferrater. Col·lecció Catalònia. 4 ptes.) va canviar el títol a correueta i en lloc del *Yo votaré a Lerroux*, a posar-hi un *No hay más que un bando*, molt menys arriscat.

—Després d'això, a *La Veu* segueixen creient que Gaziel és un periodista il·lustre? Misteri!

«MORIR NO HABEMUS»

Paraules del senyor Gambús, candidat de la Lliga, en el míting del Cercle Tradicionalista de la Portaferrissa:

«Es molt hermos morir per Déu i per la Pàtria, però ni Déu ni la Pàtria agrairan els sacrificis estèrils. Cal viure en la realitat.»

Ai Gambús, Gambús! Es veu que no has nascut per màrtir, ni per verge.

CRIST, CANDIDAT DE LA LLIGA

No ens ho inventem nosaltres. Ho va dir el senyor Junyent en un discurs electoral, segons explica *La Vanguardia*:

Termino expresando que la lucha estaba empenada y que a ella habia que ir por Cristo, por Cataluña y por España.

Pobre Crist! Després d'haver-lo crucificat, ara el volen portar a les Constituents.

Que no sabem pas què és pitjor.

PASSI-HO BÉ, CICERO!

Fragment de ressenya d'un míting esquerrà celebrat a Canet. Parla l'alcalde:

—«Ciutadans! Diumenge vinent, agafeu la candidatura, com si fos una hostia (escàndol). La dipositeu a l'urna, com si fos un calze (escàndol). I a l'hora de l'escrutini, que baixin a veure-ho Déu i Maria Santíssima!» (Ovació).

Si això no és fer republicanisme, ni mai.

MARIUSAGUILIANES

A la mai prou regositjada (com diuen lo Matheu i lo Col·lell) Noche, el seu director in partibus s'atreuix a escriure, parlant de la senyora Maria Martínez Sierra:

«Esta voz de Maria Martínez Sierra, toda facetas y tamiis.»

O:

«...tras ella, como una vibración, se encuentra la mujer española.»

I pensar que aquest home es fa pasar per un estilista! Sort que només s'ho creu en Pich!

L'evasió frustrada d'Abd-el-Krim

Una illa de la Reunió... clandestina

Sembla — però Allà és més gran — que no fa gaire temps, en un conciliàbul celebrat a París, amb assistència d'Alfons de Borbó, el cardenal Segura, el duc de Miranda, l'Emiliano Iglesias i en Bertran i Musitu —emissari secret de la Lliga— fou llançada una idea-bomba: procurar l'evasió d'Abd-el-Krim, reclus a l'illa de la Reunió.

Aprovada la idea, després d'una breu lluita formulària amb el cardenal Segura, que pretenia que allò d'avorir els moros era anar contra la llei de Déu, immediatament es tenen els preparatius per a l'emprésa. De moment, calia llogar un vaixell.

Bertran i Musitu se n'encarregarà: anà a Marsella i allí, per mitjà d'un «indesirable», antic company d'armes de l'ex-ministre a Barcelona, pogué trobar vaixell i homes per a l'expedició. Uns veritables pirates, tenebrosos i patibularis: la cosa no podia anar més bé.

Un «hermano» dels jesuïtes, que sabia un xic d'àrab i bastant l'art d'untar la pota, havia, mentrestant, establert una correspondència amb l'ex-cabdill dels rifenys.

La correspondència, secreta i xifrada, és interessantíssima. Heu-vos-en aquí els fragments més apassionants:

«X. B. Z. t. h. M.»

Abd-el-Krim va respondre:

«T. T. I. T.»

I l'«hermano»:

«B. B.»

La cosa anava de primera. I el dia 10 d'aquest mes, el «Marius», de la matrícula de Marsella, partia cap a l'illa de la Reunió, benic pel cardenal Segura. A més de la tripulació i el capità Escartefigue, hi anaven en Bertran, el duc de Miranda, l'«hermano» i la bella Chelito, per servir d'esquer i, si el cas es presentava, seduir els guardians del captiu.

El viatge seguí sense cap més novetat fins al dia 17 al vespre, que foren vistes a l'horitzó les muntanyes de l'illa. Aquella nit, amb una llauxa automòbil, en Bertran i Musitu i la Chelito havien d'alliberar Abd-el-Krim. Entre vuit i nou es canviaren entre el vaixell i l'illa senyals lluminosos.

Arribat el moment, l'ex-ministre i la cupletista pujaren a la canoa i partiren. Passaren hores i més hores, però no tornaven els expedicionaris. El capità renegava i l'«hermano» feia suposicions picaresques.

Per fi, a l'alba, tornaren sense el moro tan esperat; venien astorats. L'illa havia desaparegut. Tots els ulls es giraren

El comunista — Venim a alliberar-vos! Sou el pinyol del nostre programa!

Abd-el-Krim — I ara! Ancu al botavan! ¿Que m'heu pres per en Muley Hafid?

cap al lloc on el dia anterior es veien les costes de la Reunió i, en efecte, només abiraren el mar lliure.

Què havia passat? Misteri!

De tornada a Marsella saberen el què. És que l'illa de la Reunió ha resultat que era una Reunió clandestina, i havia estat dissolta aquella mateixa nit per la policia francesa.

No falta, però, qui opina que és l'Emilia que va «pulis-se-la». Vet aquí com va esguerrarse la fuga d'Abd-el-Krim.

Es necessiten aspirants a màrtirs en bon estat. Cel garantit.

Adreçar-se a qualsevol centre catòlic.

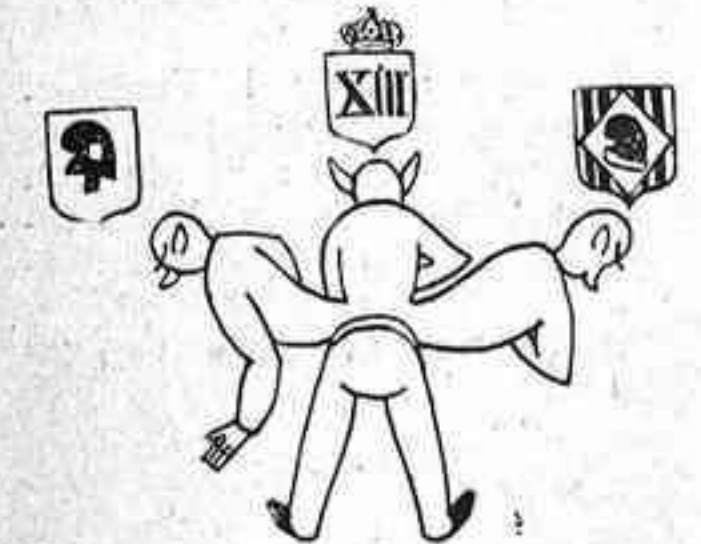
Un homenatge ben merescut: Sopar de gala al Sr. Rubí

El senyor Rubí, emplet de la Generalitat, abans de la Diputació, i de la Mancomunitat anteriorment, s'ha vist objecte d'un homenatge.

La idea ha partit d'un grup de persones de tots colors polítics, que han volgut celebrar la triple fidelitat d'aquest funcionari.

L'acte tingué lloc dijous passat, a la pista de l'Olimpia; quatre-cents comensals van seure a les taules, que afectaven la forma d'una ferradura, graciós al·lusió no al que un cervell vulgar podria afigurar-se, sinó

ELS FENÒMENS DE LA POLÍTICA

El senyor Rubí, o l'home de les tres espinades.

a la sort que ha acompanyat al senyor Rubí tota la vida.

L'àpat tingué tres presidències: una, l'ocupava el senyor Puig i Cadafalc, sota les ordres del qual l'homenatjat féu els primers passos de la seva vida semi-pública; l'altra, el senyor Milà i Camps, que va fomentar-li la carrera a la Diputació; finalment, el germà Ventura Gassol, seia a la tercera, representant la Generalitat, que ha recollit amb amorosa cura aquesta herència de la Mancomunitat i el Directori.

El menú fou el següent:

UNA VIL MANIOBRA JESUÍTICA

No pot ésser obra de ningú més que de les negres panteres del carrer de Casp, aquesta mala jugada de la qual ha estat víctima el diari L'Opinió.

Fixeu-vos, si no, tal com va sortir compost aquest cartell del valent diari esguerrà:

L'OPINIO

Llegiu avui:

El panorama es va a clarín

Francesc Macià per terres de girona

El gran míting de L'Esquerra Republicana de Catalunya

La perfídia tota ignasiada amb que estan repartides les faltes d'ortografia d'aquest cartell, delata amb una eloqüència que seria inútil dissimular, la presència en la impremta de L'Opinió d'algun caixista de la Companyia de Jesús, covardament dissimulat sota l'honrada brusa de l'obrer.

La vil maniobra, però, no ha tingut el resultat que els jesuïtes i la fera reaccionària n'esperaven. Les faltes d'ortografia no han esmortuït poc ni molt l'entusiasme abrandat de la gent de l'Esquerra. La majoria de lectors de L'Opinió ni se'n varen donar compte...

Es pot dir, doncs, que la infernal maquinació ha fracassat sorollosament.

- Consommé Royal
- Macaroni Primo de Rivera
- Llagosta President
- Foularde del Prat de la Riba
- Crema dels convents
- «Llacidònia de fruita
- Cafè, copa i purò
- Vins de dos colors
- Xampany en fresc

La barrila més descordada regnà entre els concurrents. A l'hora dels brindis va alçar-se el senyor Puig i Cadafalc i va dir:

«Catalans! Celebrem que en Rubí torni a ésser tan catalanista com si res. Jo, durant els temps vergonyosos de la Dictadura, tenia prou diners per viatjar; l'amic Rubí va fer viatjar la seva consciència. Tant se val!»

Milà i Camps vingué a dir: «La primera condició d'un servidor és la servicialitat. I la del senyor Rubí fou a prova de bomba. Algú, tractant d'ell, ha parlat de barra; jo, més aviat ne diria espinada. Es qüestió de matisos.»

El germà Gassol fou objecte d'una ovació i va començar dient:

«Germans, acabo d'arribar del Camp de Tarragona amb el germà Puig i Ferrater. A voltes, un traïdor, si ho és dos cops, arriba a semblar persona honesta. Com una ganiveta de dos tallants, no sabeu del cert on comença. Tal és el cas del germà Rubí: el germà Rubí, ¿va fer traïció al catalanisme per amor de la Dictadura, o és un traïdor a la Dictadura per amor del catalanisme? Vet aquí el problema.»

El senyor Rubí, molt emocionat, va aixecar-se a donar les gràcies; digué allò que es diu: que ell era el menys indicat per parlar, que l'homenatge no era merescut, que no sabia com expressar-se, etc; però ho deia amb molta emoció i molt convençut. Els assistents l'ovacionaren.

Al centre de la taula figurava una toia gegantina, obsequi dels professors de Can Batlló, que foren afavorits per les atencions de l'homenatjat, en temps del Directori.

Entre les nombroses adhesions és de remarcar un telegrama de l'eminent Rastelli, per la Federació Internacional d'Equilibristes i similars. Textualment:

«Mie salutazione i dei miei compadri. Evviva l'equilibrisimo internazionalé!»

Foren també celebrats uns versos molt sentits del mestre de passadors de maroma, Robledillo:

Mi amigo Rubí,
pasando la maroma,
tu eres algo serio
y yo soy pura broma.»

Per acabar, direm que «Las águilas humanas» van trametre al cap de ceremonial de la Generalitat una bonica fotografia amb sengles dedicatòries.

Les lletres

EL BE NEGRE, pobret!, té tan poca edat, que encara no ha pogut llegir gaire. A penes si ha tingut temps per res més que ensumar els llibres que autors, traductors i editors s'han apressat a trametre-li, amb la problemàtica esperança que arribi a llegir-se'ls abans de durlos a vendre als encants de Santa Mònica, com cal que faci tot bon crític si vol que la família i el servei el respectin.

Un dels primers llibres que ens ha caigut al damunt és *El rollogat del tercer pis*, de Navarro Costabella. Hem tingut, cal dir-ho, una agradable sorpresa, ja que pels safareigs literaris havia corregut el rumor que l'esmentat novel·lista preparava una *grosse machine*: *El Bé i el Mal*, en tres volums: un per al bé, un altre per a la i i un altre per al mal.

A l'hora d'entrar en màquina aquest número, contra el que tothom suposava, no hem rebut encara cap lletra de l'Esclasons considerant-nos morts i enterats, però prohibint-nos de parlar d'ell i dels seus llibres, com toca a uns bons difunts que vulguin una altra vida més assolegada que aquesta.

Plany del «cigalier» Rialp i Bulart davant l'aporrinada Lliga

Rieu-se'n dels antics i llurs batalles, dels màrtirs del Japó i de Sant Maurici, de forques, de graelles i estenalles que van servir per estris de suplici, que tot són vuits i nous i faramalles, i tot és aigua amb sucre i és fictici, i l'heroisme més ardent fa figa davant del cas dels homes de la Lliga.

La lluita electoral acarrissada envia l'Estelric cap a Figueres, i aprofitant aquell moment que bada li salten al damunt vint-i-cinc feres i el couen com si fos una arengada, i mig cuit salta marges i decreces, i Vallès i Pujals ja ni s'atura com un conill que persegueix la fura.

Tries de Bes, que diu la bona nova, i Maynés, que la diu i la mastega, heroicament se'n van a Vilanova, i el vil tomàquet el clatell els frega; fugen del míting sense alè ni roba, grocs i tous com un quilo de mantega, i en arribà als carrers de Vilafranca quatre esquerrans els hi-repiquen l'anca.

Roda i Ventura la camisa es mulla al Cardoner entre veus adalerades, tots els prohoms que hi ha a la Cucurulla, desmanegats per hòsties i trompades, i al llit de casa llur que el somni esbulla els posen pica-pica les criades, i a l'Ateneu desesperat udola el mai prou aplaudit Pere Rahola.

A Olot, Carles Badia i Malagrida, perquè ha dit que en Cambó no és cap pante-se n'ha fet tres pedretes de la vida i el tenen com un rap en una aiguera; el Nunci a trossos el cadàver crida, i en el Firal la llengua s'adinera, i al «Gurugú» (casa de mala nota) se n'han menjat un plat de cap-i-pota.

¿I qui dirà les fetes de Calella sense que un plor desesperat destilli, veient com tot l'infern es descabdella damunt l'esquena del senyor Bausili? ¿Qui no enyora els moments de meravella, de llei de fugues, de presó i exili, en veure com uns homes tan notables són tractats com les bèsties dels estables?

S'han trobat vint-i-cinc paquetilles de contraban en la cella del Pare Miquel d'Espluga.

Don Ramon Albó i Martí ha donat cinc cèntims a un obrer sense feina.

Don Joan Maluquer i Viladot sembla que formarà part de la tournée de La Rosa del Azafrán.

S'han trobat Las niñas desaparecidas dintre la tauleta de nit de don Ramon Rucabado i Comerna.

Ha estat concedida al senyor Joaquim Pellicena i Camacho una barraca a Sans per a exhibir una mujer cañón que li han enviat de Filipines.

La redacció de La Veu ha celebrat aquest esdeveniment amb una missa de Comunió a Sant Just.

Don Lluís Duran i Ventosa fa saber a les seves amistats que ha adquirit una mulata de quinze anys per al seu ús particular.

Don Josep Puig i Cadafalc compra totes les mitges al Rey de las medias del carrer de l'Hospital.

El conegut sportsman Baró de Segur la passa bastant negra.

Mossèn Llorenç Riber dona lliçons de guitarra cada dia, de sis a set a l'Ateneu Barcelonès.

El doctor Irurita usa polvos àngel després del bany de sol.

Don Jaume Bofill i Mates prepara una obra pel Talia, que durà per títol Fulanes i Sotanes.

El nostre nou company en la premsa, comte de Romanones, ens fa declaracions exclusives

En vista que el comte de Romanones havia fet curtes, però substancioses, declaracions, l'activíssim corresponent d'EL BE NEGRE a Madrid va cuitar a procurar-se una entrevista. Encara que l'hora no era gaire tempestiva, i amb la promesa formal que no anava a demanar-li'n ni cinc, el comte va rebre immediatament, en les seves habitacions particulars, el nostre company.

Heus ací el que aquest ens transmet:

Romanones estava repasant el seu trousseau d'estiu, decidit a aprofitar tota la roba que pogués. Molt campechano, va iniciar ell la conversa:

—Los tiempos son duros, amigo. Con su permiso, seguiré.

—Faci, faci...
—Hay que dar ejemplo de austeridad. ¿No le parece que este sombrero aún puede echarse otra temporada?

—Què diu, una! Les que vulgui.

El comte va fer un remuc de satisfacció i em va invitar a precisar les meves preguntes.

—¿Vostè ha dit al president del Círcol Liberal, que calia saber sofrir i resignar-se?

—Claro, hombre. ¿Qué hago yo, sino sufrir y resignarme? ¿Le parece a usted poco que yo, el conde de Romanones, incontables veces ministro e incluso habiendo ocupado el poder, lleve un decenio sin el numeroso servicio que requiere una casa como la mía?

El comte, que va veure, per la cara que jo li posava, que no sabia pas on volia anar a parar, va creure necessari ampliar conceptes:

—No poder utilizar los ordenanzas de los ministerios, ¿se le antoja que no es privación inaudita?

—Es clar...

—De manera que, no siendo segura mi elección por diputado, con lo cual no podré escribir en papel de cartas del Congreso, me resigno a retirarme a la vida privada.

—Senyor comte, ¿és cert que, lliure dels tràfecs polítics, es dedicarà al periodisme?

República? Catalunya? Sucre!

I, per tant, Josep Sunyol i Garriga.

—Así lo dije y así pienso hacerlo. Más rotundamente aún: pienso vivir de la pluma.

—Però...

—Sí, ya se qué va usted a decirme. Murmuraciones de tertulia de café, de gente que ve los problemas con una sencillez que no tienen en la realidad. Pero, a la

colización de la peseta, calcule usted lo poco que son las rentas de mis cien millonajos de pesetas.

—...!
—...Y además, cuente usted que del dinero que alguna vez presté a Alfonso, puedo despedirme con toda seguridad. Hay que compensar estos quebrantos del negocio, y ahora no está él para poder resarcirme desde el gobierno.

—¿I es creu que això del periodisme dóna molt?

—¡Ya lo creo! Usted puede saberlo casi tanto como yo. Con la sola diferencia que con mi nombre, siempre me van a pagar algo más los artículos. Hasta diez duros por cada uno de ellos. Y como yo sólo pienso dar tres al que me los escriba, ¿considera usted grande de años ganar siete duros con tanta facilidad?

L'estat del Sr. Royo Villanova

Valladolid, 29. — El senyor Royo Villanova ha passat el dia relativament tranquil. De totes maneres, en sortir de la dutxa, ha tingut un lleuger atac i s'ha menjat tres «Blocs Manelic» que el director de l'establiment ja li té reservats per aquestes lamentables ocasions. La redacció en pes d'El Norte de Castilla l'ha visitat, una mica a distància. El senyor Royo Villanova, que ara, en el seu deliri, es creu el Cid Campeador, els ha insultat de mala manera. Els ha dit follones i malandrines, i d'una puntada de peu ha trencat una costella del corrector de proves.

Sembla que l'havia confós amb el senyor Serra Moret.

(Servei especial d'EL BE NEGRE.)

Un cop d'Estat a Andorra

Andorra. — Tres falsos Xiraus Palaus s'han presentat a la Casa Gran i han pretès apoderar-se del govern de la República.

La policia local s'ha posat a treballar com una esperitada i al cap de poca estona ha posat ben bé en clar que els pretesos Xiraus Palaus no eren tals Xiraus ni tals Palaus, ni tal haca ni tal barraca. Eren tres gitanoes que havien acabat llur contracte amb el cardenal Segura i cercaven una nova col·locació.

El fet ha produït una viva emoció a tot Andorra. Al Mas del Pinso, que és on està instal·lada la Unió Socialista Andorrana, ja havien tirat una gallina a l'olla per a celebrar l'esdeveniment.

(Servei especial d'EL BE NEGRE.)

Rectificació

Segons ens comunica atentament el Partit Catalanista Republicà, el Partit Catalanista Republicà no es diu Partit Catalanista Republicà, sinó Partit Catalanista Republicà.

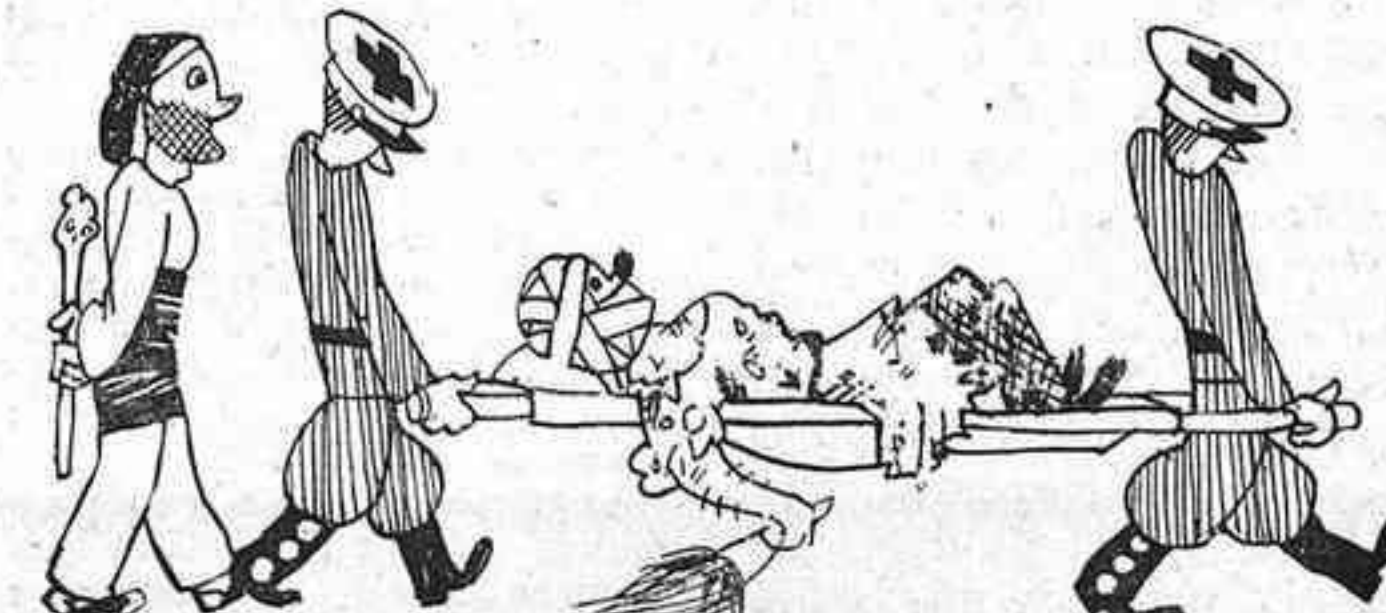
Una troballa

S'ha disposat que d'aquí endavant les processons es celebrin al laberint d'Horta; així podran entretenir-se una bona estona, sense interrompre la circulació dels carrers.

ELS DRAMES DE... LA CAMPANYA ELECTORAL

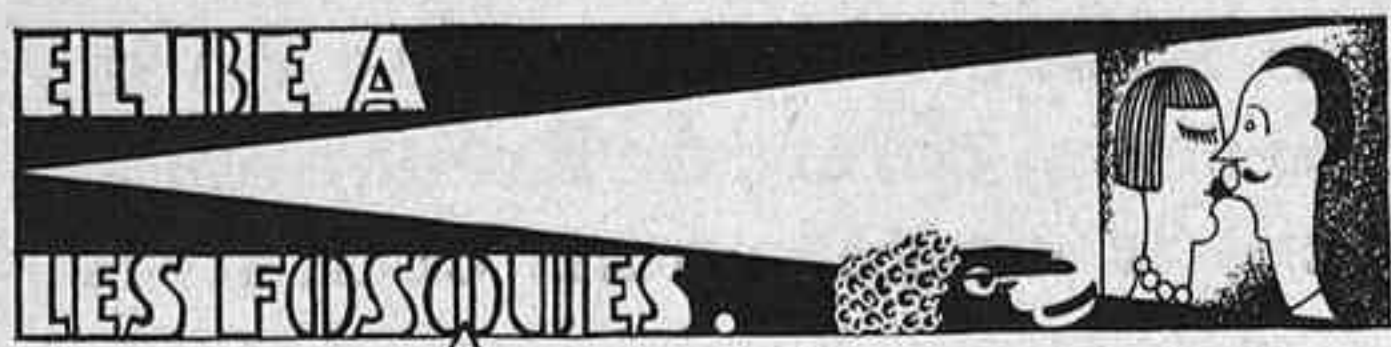

Els oradors de la Lliga van a començar el míting.

Els oradors de la Lliga, mitja hora després.

Els carrers de Barcelona

Digue'm quin nom porten i et diré qui governa

Segons ens innoven els comunicants oficinosos de la U. F. A., aquesta marca ens oferirà, la vinent temporada, els films següents:

Der unsterbliche Lump, Ihre Höchste Befehlet, Barenjagd in den Karpathen, Einbrecher, Die drei von der Tankstelle, etc.

Ens sembla que ens agrada.

Un assassinat: Els films de dibuixos animats han mort les antigues pel·lícules còmiques.

Els criminals han estat absolts en mig de l'entusiasme general.

Després de donar films documentals de l'Àfrica, de l'Àsia i d'Amèrica, ara, al «Fantasio» en donen un altre, que també és documental, i que es diu: *En el país vasco*.

Segons diu la propaganda que fan al «Fantasio» de tots aquests films, l'espectador té la sensació exacta que viatja.

Ara compremem per què no hi va gent a aquest cinema: no hi ha res que cansi tant com viatjar.

—Els films amb rètols en català que ha presentat Palestra han tingut un gran èxit.

—Ah, sí? Doncs, ¿com és que «Cinaes» no els explota per Catalunya?

—Per això mateix, home: perquè han tingut un gran èxit.

Ha començat l'època de les represes i veurem desfilant tots els films d'èxit de la passada temporada.

Però amb la calor, fins els bons films perden.

Deu ésser per això que les empreses reprenen, principalment, els dolents...

Una excepció, no obstant. Al «Pathé Palace» han donat *Sous les toits de Paris*, que és un gran, un esplèndid film. Encara que sigui francès.

Al «Coliseum» han posat pantalons blancs als acomodadors. Si ho han fet perquè la gent s'adoni que ha arribat l'estiu, no calia, francament.

Si ho han fet per complaure el públic, tampoc.

Tal com s'estan posant les coses, totes les filigranes pantalones no són capaces d'interessar ningú.

A no ésser que els acomodadors s'exhibeixin en calçotets...

Jaca. Film patriòtic, republicà i revolucionari. Director: el capità Sediles. ¿I per què no el mateix Alcala Zamora? La qüestió és fer olla.

Sembla que les grans cases americanes comencen a estar cansades de fer films en espanyol.

I nosaltres estem cansats de veure'n.

De manera que...

En Jaume Borràs vol dedicar-se al cinema sonor.

I l'actor Morano, també. Una desgràcia mai ve sola.

Charlot ha fet declaracions. I ha dit que la societat actual no és justa. Que el pobre pateix i que el ric no té cor...

Un dia d'aquests descobrirem la pólvora...

Està vist que el pas dels diversos Ajuntaments de Barcelona per Casa de la Ciutat, a més de deixar el rastre que correspongui a la caixa municipal, s'ha de distingir també per un considerable daltabaix en les plaques dels carrers.

Per evitar futures sorpreses i per donar la feina feta als regidors que vinguin, anem a publicar la llista de noms de carrers que corresponen a les diverses majories que, d'aquí endavant, poden portar el govern de la ciutat:

Majoria regionalista

- Carrer de la Verge Bruna.
- Passeig de les Tradicions Nostrades.
- Avinguda de Sant Cristòfol Nano.
- Carrer dels Set Dolors de Maria.
- Plaça dels Sagrats Olis.
- Carrer de Martínez Anido.
- Pujada de la C. H. A. D. E.
- Baixada del Suro.
- Avinguda de la Companyia de Jesús.
- Passatge de Primera.

Majoria d'Acció Catalana (improbable)

- Carrer de la Prudència.
- Passeig de la Moderació.
- Plaça dels Matisos.
- Avinguda de les Giragonses.
- Carrer de la Cantela.
- Placeta dels Lluïsos.
- Carrer de Pocs i Bons.
- Passatge de Segona.

Majoria de l'Esquerra

- Carrer de l'Anarquista de Terrassa.
- Passeig d'en Rull.
- Avinguda d'en Morral.
- Plaça de l'Honradesa.
- Pujada de les Tombes Flamejants.
- Carrer de Luter.
- Passeig de la Crema dels Convents.
- Passatge de Tercera.

Majoria radical

- Calle del Caudillo.
- Avenida de los Hombres Machos.
- Carrer de les Trampes.
- Plaza de las Virilidades.
- Subida de los Negocios.
- Paseo del Pavo Republicano.
- Avenida del Anticristo.
- Passaje Gratis.

Un cas de longevitat estudiantil

ANTONI M. SBERT

Quan vàrem saber que el senyor Antoni Maria Sbert, president de la F. U. E., anava de candidat per l'Esquerra, vàrem voler materialment al seu encontre. El trobàrem a la seva cambra d'una casa de dispeses del carrer d'Aribau. Estava en mànigues de camisa, llegint uns llibres de text.

En fer-li notar la nostra sorpresa per trobar-lo en una actitud tan autènticament estudiantil, l'amic Sbert ens respon amb un somriure:

—A vostè ja li puc dir —ens fa—. M'he guarnit aquest quadre de circumstàncies — casa de dispeses del carrer d'Aribau, estudiar en mànigues de camisa, etc. — per a rebre les visites diguem-ne protocolàries. Jo no visc aquí. Aquesta cambra que vostè veu, és com si diguéssim una mena de «garçonnière» professional.

—Sí, però, de totes maneres, ens ha semblat que vostè estudiava de debò; que pensa examinar-se?

—I ara! de cap manera. ¿Es pensa que seré tan benèit de córrer així com així el risc que m'aprovin? Una sèrie d'«aprovat» poden conduir-me irremissiblement a acabar una carrera, i, vostè mateix, ja ens dirà que faré jo, pobre de mi, el dia que deixi d'ésser estudiant.

—Evidentment, no va mal orientat...

—I què haig d'anar mal orientat, home de Déu!

—Però ja és ben estrany que amb la influència que vostè té dintre els medis universitaris, els catedràtics no l'aprovin *ipso facto*.

—Els mals de cap que m'ha donat això que diu! Tota la meua influència, al contrari, he de posar-la perquè no m'aprovin. Ja se'n farà càrrec: els estudiants han de menester que els dirigeixi un home d'experiència, i no qualsevol xitxarello que a vint-i-dos anys ja té un títol universitari a la butxaca. Jo fa més de trenta anys que estudio, i penso continuar igual trenta anys més, fins que em surtin cabells blancs i tingui un aire ben venerable. A la millor em faran senador, sap?

I amb aquestes paraules, plenes d'unció estudiantil i d'esperit de sacrifici, el company Sbert dóna per terminada la conversa.

La calor

Els termòmetres han pujat que ni la lluria.

Es registren nombrosos incidents deguts a la xafogor regnant.

Un ciutadà que, a la terrassa del Colón, llegia en veu alta un article de *La Publicitat* signat Armand Qbiols, ha mort com fulminat del llamp. Autòpsia, els forenses han reconegut que el cervell li havia entrat en ebullició.

Un amic meu, que només escoltava la lectura de l'article, ha estat auxiliat al dispensari per presentar intensa congestió cerebral.

Sembla que les dues víctimes no són de Sabadell.

S'agrairà si algú dóna raó d'on pot trobar-se la majordona del doctor Portolès, canonge d'aquest capítol. És només per retornar-li el cas d'una ampolla de gasosa, la qual, plena de sorra, ella engegà, persuadida pel diable, contra la faç del Doctor, als claustres de la Catedral de Barcelona.

Sabem que el germà Ventura Gassol, de retorn d'un viatge al Camp de Tarragona, ha tramès a Roma, per a la seva aprovació, les regles d'una nova orde que se'n dirà dels Germans de la Doctrina Esquerrana.

Els millors Trisagis els canten a les Reparadores. Malfeüvos de les imitacions.

A Tomba-Tomba (Uganda Oriental), el pare missioner, natural de Burgos, Trifón Sánchez, amb la sola ajuda d'una noieta de quinze anys, ha batejat dotze criatures. El cas s'ha tramès a Roma.

Senyora vídua reposada desitjaria trobar un gos llop per una seva gossa i un mal homenet que volgués convertir-se. No s'admeten casos dubtosos. Cosa formal. Adreçar-se a la Redacció.

Subjecte de pessims antecedents, s'ofereix a catequista o agrupació de filles de Maria. Va tatuat de cap a peus i respon per «El sang i fèrge». En daran raó a «La Mina».

S'ha posat en venda el *Ruja el infierno* impressionat per l'orquestra Filharmònica de Filadèlfia, dirigida per Toscanini.

El sistema de misses per ràdio, preconitzat pel prof. Müller, de la Universitat catòlica d'Innsbrück, sembla que no és gaire ben vist entre les esferes Vaticanes. Hi ha una gran pressió, sobretot per banda del Sindicat de Cadiraies.

Llista d'objectes trobats

Diverses companyies de transports en ramat (tramvies, metros, autòbombs), i en petites partides (taxis) han facilitat la llista següent d'objectes trobats en els dits vehicles:

Un paquet contenint tres novelles i cent trenta-un articles —tot inèdit—del senyor Massó i Ventós.

Un parell de lligacames de senyora, dels colors de determinada bandera.

Un sandvitx de pernil, en bon ús.

Un lloro que només diu frases irreproduïbles, amb marcat accent occità.

Dos flascons d'«Esperit de Finessa».

Un braguer individual.

Una *serviette* de pell de caiman, marcada amb les inicials J. E. en *doublé*, contenint còpies de cartes dirigides als senyors Briand, comte de Keyserling, Eduard Nicol, Francesc Cambó, Jesús Cambó i Anasthios Paparrhigopoulos; diverses publicacions de la Societat de Nacions i altres papers.

Una criatura de pit, del sexe femení, viva.

Tots aquests objectes resten dipositats a les oficines respectives, d'on els podran retirar les persones que hi acreditin algun dret.

Un grup d'escriptors joves—alguns, més escriptors que joves i d'altres, més joves que escriptors—han fundat una mena de maçoneria per encoratjar-se i per protegir-se en llur futura producció dramàtica. De moment, han celebrat diverses reunions vagament preparatòries, però encara no han escrit cap comèdia.

Fixeu-vos-hi bé: *No han escrit cap comèdia.*

EL BE NEGRE faltaria a la seva tradicional equanimitat si no es descobris, ple de respecte i d'agraïment, davant d'aquests escriptors tant i tant filantròpics.

Llegim a *La Noche*: París, 25. — *Continúan haciéndose en los círculos teatrales toda clase de comentarios relacionados con la actriz de la Comedia Francesa, Berta Bovy, que se encuentra durmiendo desde hace sesenta y cuatro horas.*

Aquesta considerable dormida de Mme. Berta Bovy és totalment inexcusable. Fins ara, el privilegi de dormir en el teatre corresponia exclusivament als espectadors. Però si les actrius i els actors comencen per donar aquest desmoralitzador exemple, no sabem pas on anirem a parar.

A veure si el que tindrà de fer comèdia serà el públic!

L'actor Joan Bonafé treballa al Poliorama.

Dia sí, dia no, fa una comèdia de Fernández del Villar, que es diu *La vieja rica*.

En aquestes ocasions, el bona fe és el públic i no l'actor.

S'ha matriculat a l'escola de pàrvuls de Donya Càndida Silvestre, el conegut autor dramàtic Gastó A. (ah!) Mantua.

L'objecte d'aquesta decisió desesperada és que el senyor Mantua ha considerat que el saber una mica de lletra no dificultaria els seus futurs grans èxits teatrals.

Els empresaris de Romea estan molt preocupats per proveir la vacant que ha deixat en la companyia la senyora Maria Lluisa Rodríguez.

A darrera hora, sembla que la persona més indicada per cobrir la baixa, és la senyora Maria Lluisa Rodríguez.

El senyor Pous i Pagès diu que té enlestides tres obres, però que només li falta escriure-les.

El cas no és nou en el teatre català. Alfons Roure ha estrenat molts drames que encara s'havien d'escriure.

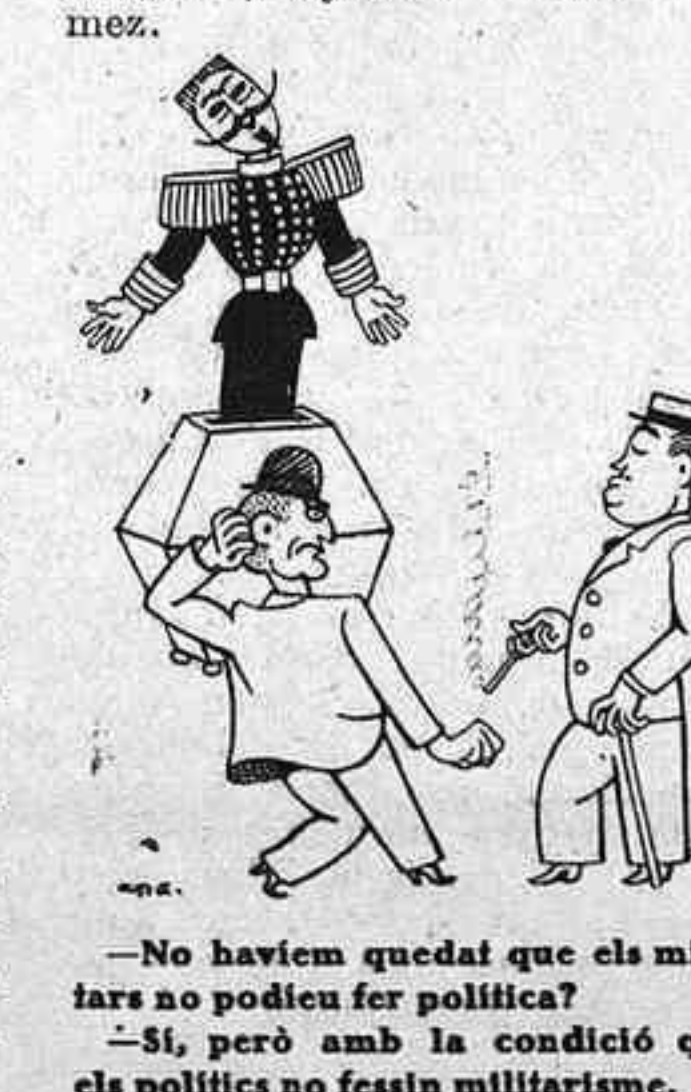
En Santpere s'ha enfadat perquè algú ha fet córrer que tojaria en un festival taurí.

Ens estranya que s'hagi ofès, perquè sembla que en Santpere hauria d'estar acostumat a aquesta mena de calumnies. Si fos un home conseqüent, hauria hagut de començar a molestar-se quan els diaris deien que la companyia de l'Espanyol era una companyia de teatre...

Al Novetats es preparen grans sorpreses per a la vinent temporada. Després d'esforços inhumans, el senyor Canals ha aconseguit contractar els senyors Galceran, Aymeric i Just Gómez.

—No havíem quedat que els militars no podien fer política?

—Sí, però amb la condició que els polítics no fessin militarisme.

I ja llençat de ple en el camí de les novetats, podem assegurar que el senyor Canals no planyerà esforços per assegurar-se el concurs de les senyores Morera i Fornés.

Una notícia sense importància: El senyor Ramon Vinyes ha tornat d'Amèrica.

Una notícia greu: El senyor Ramon Vinyes es proposa estrenar alguns drames.

El senyor Puig i Ferrater, germà polític del germà Ventura Gassol, es dedica de ple a la cosa pública i, per tant, ha renunciat a escriure per al teatre.

Apa, Carrion, ¿què esperes per imitar-lo?

Una notícia: *Diuen que l'any que ve, al Talia no hi haurà teatre català.* Però, és que n'hi havia hagut fins ara?

Al Teatre Talia el que hi ha hagut, de debò, aquests darrers anys, ha estat una mena de guerra europea:

Un Alemany contra molts anglesos.

ELS ALARMISTES

¿Què passa al polvorí de Montjuïc? Fa dos dies que no hi ha hagut trets

És amb l'alarma al cor i un gest d'angúnia a la cara, que els ciutadans de Barcelona s'han assabentat de la nova sorpresa que fa dues nits que no hi ha trets al polvorí de Montjuïc.

Quan ja estàvem avesats a la normalitat i a la regularitat d'aquest tiroteig nocturn, de sobte ens trobem amb què els trets han cessat, sense raó plausible ni motiu aparent. ¿A què és degut aquest canvi? Tot-hom estarà d'acord que no pot obeir a res més que a una maniobra criminal, en la qual potser no seria difícil descobrir la mà de Moscú.

Suposem que les nostres autoritats vetllaran enèrgicament per descobrir els agents provocadors, i tenim l'esperança que, dintre de poc, els tiroteigs del polvorí de Montjuïc, tan celebrats en tota aquella barriada, es reprendran amb la regularitat i la normalitat a què estàvem acostumats.

Oi més, en aquests dies de *verbena*, la manca d'una atracció de tan primer ordre no deixaria de produir molt mal efecte entre els nombrosos forasters que ens visiten.

La guerra papo-italiana

Roma, 30 juny.—S'ha vist un escamot de cardenals que emplaçaven una bateria de quatre canons contra les tropes italianes. Però més ben examinat s'ha descobert que aquests canons no eren tals canons, sinó uns canons del Concili de Trento.

Avui, damunt d'un terrat del Vaticà volava una bandera blanca; per uns moments hom ha cregut que es tractava de la rendició de la Ciutat Vaticana. No hi havia res d'això. Era Sa Santetat que feia volar els seus coloms, que avui tenen festa, per solemnitzar la festivitat de l'Esperit Sant.